Kahveciler!.. YAZIN 'KAHVE MOLASI'NA Ölümsüzlesin!..

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 428

21 Ocak 2004 - Fincanın İçindekiler

- BİR DOSTUN ARDINDAN ... Özlem Özdemir
- Işığın Hikayesi ... Serhat Ütkiner
- TERÖRÜN GÜCÜ YETMEZ UMUTLU YARINLARA ... Beyhan Duffey
- HEDEFLER VE SONUÇLAR ... Zeki Yıldırım
- YAŞLI TEYZE VE TORUNU ... Serdar Pakırel

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Kişiler deneyimleri oranında değil, deneyimlerinden aldıkları dersler oranında olgundur.
(Bernard Shaw)

Editör'den : Ayıptır, günahtır!..

Merhabalar,

stokta!
Kahve Molası
Kahve Molası

Burada Uzan'an elimden yana bir tavır takınacağımı söyleseler hayra yormazdım. Ama 2 gündür yaşananlar beni buna zorluyor. Kişisel hatalarını, henüz kanıtlanamamış suçlarını bir kenara koyuyorum, günün birinde yargı onların kararını verecektir. Beni üzen koskoca şirketlerin çalışamaz hale getirilmeye çalışılması. Star grubu ve Telsim'in binlerce çalışanı ile silinmeye çalışılması bu iktidarın en büyük ayıplarından biri olarak tarihte yerini alacaktır. Yolsuzluğa çanak tuttuğu için hakkında soruşturma açılan BDDK'nin koyduğu ihtiyati haciz nedeniyle insanlar mağdur. Kurda kuzu emanet etmişler, o da kafesini bile yemeye çalışıyor, yuhh. Amaç üzüm yemek olaydı farklı davranılırdı. Amaç bağcıyı dövmek, bağı da yakıp üzüm fiyatlarını tavana vurdurmak.

Haydi iktidarın ve emirkullarının haklı nedenleri var, ya medyanın diğer mensuplarına ne demeli? Bir Allahın kulu da çıkıp şu adamlara destek olalım demez mi yahu. Bu kadar mı yardakçı bu kadar mı vurdumduymaz olduk. Meslektaşlarını bile yok sayabilecek bir medya ordusuna sahip olmaktan gurur mu duymalıyız acaba? Çıkarlarımız bunu mu gerektiriyor? AB dönem başkanı memleketime geldiğinde bir vecize yumurtlamıştı hatırlarsınız. Türkiye'nin kaderini değiştiren 3 ismi sayarken sona da bizim başbakanı koymuştu. Atatürk ve Özal'ın yanına nitelik ve nicelik bakımından yakıştırılması abes olan biri tarihe gerçekten altın harflerle yazılacak ama kenar süslerini kimler nasıl yapacak bunu bilemiyorum. Anlaşılan takiyye bulaşıcı bir hastalık, baksanıza AB dönem başkanını bile hasta etmiş.

Zararın neresinden dönülse kardır. Gerekli düzenlemeleri yapıp biranevvel karar almaz iseniz ve bu direniş sonunda kaybederseniz sizi İnönü bile kurtaramaz bilesiniz. Ben bugün ilk defa bir Star gazetesi alacağım ve bu olay sonuçlanana kadar da almaya devam edeceğim. Elimden şimdilik daha fazlası gelmiyor.

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yukarı

ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

Ucundan Kenarından : Özlem Özdemir

BİR DOSTUN ARDINDAN

Lütfen yazımın bitmesini beklemeyin. Lütfen neden böyle bir şey önerdiğimi merak etmiş olsanız dahi, nedenini öğrenmeden yerinizden kalkın ve telefona sarılıp, aylardır aramayı ihmal ettiğiniz kim varsa arayın. Lütfen hafızanızı zorlayın, mutlaka birini hatırlayacaksınız. Hiç kimseyi bulamazsanız, hayatta iseler annenizi, babanızı arayın. Lütfen, lütfen yarın nasıl olsa ararım dediğiniz biri varsa yarını beklemeyin.

Pazar günü (18.01.2004), çok sevdiğim bir dostumu kaybettim. Hasta olduğunu bildiğim halde, aramayı ve gitmeyi ihmal ettiğim bir dostumu. Acımı, üzüntümü ve en fazla da vicdan azabımı ifade etmem çok zor.

Sekiz yıl önce başlayan bir dostluktu bizimki. Sekiz yıl önce İstanbul'a geldiğimde tanıdım kendini. O da benim gibi, Ankara'dan hoş gelen davulun sesini, gelip yerinde duymak isteyenlerdendi. Benim gibi gelip İstanbullu olan ama Ankara'yı da unutamayanlardandı. İlk ortak noktamız bu oldu onunla. Oysa onunla konuşacak o kadar çok şey vardı ki. Hemen hemen her konuda anlatacak bir şeyi vardı. O benim ve bütün işyerinin Cemal Amcası idi. Sürekli okur, araştırır, sakladığı ve saklamamızı istediği yazıları fotokopi çeker hepimizin masasına bırakırdı. Tam bir kitap kurdu olmasının yanısıra bizlerin de kendi gibi olmasını ister, hiç bir karşılık beklemeden hepimizin zevkine uygun kitapları alır ve dağıtırdı. Bahsettiğim kişi, yıllarca, Dış Ticaret Müsteşarlığı'nın yurt içinde ve yurt dışında pek çok biriminde görev yapmış, çok değerli insan Cemal Yalçın'ı Pazar günü kaybettik. İlk kez bir dostumu kaybettim. İlk kez dost acısının ne acı olduğunu tadıyorum. Kaybettiğim aile büyüklerim olmuştu daha önce, ama, ilk kez bir dostumu kaybettim. 79 yaşındaki dostumu kaybettim. Acım çok büyük.

Bir ay ya var, ya yok. Cemal Bey kendin iyi hissetmemeye başladı. Özellikle yemek saatlerinde, zor bir görevi yerine getiriyormuşcasına yüzü gülmedi Cemal Amcamızın. Ben ve benim gibi, kendini O'nun çocuğu yerine koyan dostları yemeklerde sitem etmeye başladık.. Yemediğine, kendine bakmadığına kızar olduk. Sanki o bizim değil de biz onun büyüğüymüşcesine kızdık . Ama nafile, yiyemedi, istese de yiyemedi Cemal Amcamız. Sonra yine bizlerin ısrarıyle gönderdik bir doktora... Onbeş gün içinde geldi sonuçlar......Bakın yaptım görevimi, gittim doktora dediğiniz gibi, işte bu da sonuçları dercesine getirdi tahlil sonuçlarını. Birşeyim yokmuş dedi. Yemek borumda yara varmış.... İnanmak istesek de pek inandırıcı gelmedi anlattıkları. İnternetten araştırdık ilk kez gördüğümüz latince kelimeleri. Bazılarının açıklamasında kanser gibi laflar geçse de ihtimal vermedik.. Ailesinden gerçeği öğrenene kadar........ Cemal Amca mide kanseri idi......

Belli etmemeye başladık kendine. Artık o mu bize biz mi ona belli etmedik bilinmez.. Dalga geçti hastalığı ile. Doktorların ona söylediği haliyle, yemek borusunda yara varmış bildi hastalığını. Ama hali de yoktu gelmeye, gelememeye başladı, hayatını verdiği işine, çocukları kadar sevdiği bizlerin yanına.....

Yirmi gündür yoktu Cemal Amca....Telefon numarası hala karşımda asılı mantar panomda.....Arayamadım. İhmal ettim. Yarına erteledim. Haftaya gün verdim....Vijdan azabımı kelimelere dökemiyorum ama öyle büyük ki. Pazar sabahı, işyerinden bir dostum aradı. Cemal Amca'ya gidiyorum gelirmisin? Dedi. Hiç tereddüt etmemem gerektiği halde, Aslı'yı tiyatroya götüreceğim için gidemedim. Ve işte en acı olanı da bu..... Yanında yer alamadığım dostumu görüp, son nefesini vermiş Cemal Amca..... İçim yanıyor. Yemin ediyorum içim yanıyor. Neden gitmedim? Neden aramadım? İçimden yükselen sesi susturamıyorum. Kendimi sorgulamaktan alamıyorum kendimi. Neden gitmedim? Neden bir kere bile aramadım. Nasıl affettireceğim kendimi.....Bilemiyorum.

Sizlere bu denli hüzünlü hikaye yazmaktan ben de hiç hoşnut değilim. Ama daha önce tanıştırdığım bir dostumun, aramızdan ayrılışını da haber vermeliyim diye düşündüm. 29 Ekim tarihli yazımda tanışmıştınız onunla. Sizlere onun anılarından birini aktarmıştım "Cumhuriyet Balosu" başlıklı yazımda. Yazı çıktığı gün, kendisine ait bir anıyı okurken yüzündeki mutluluğu görmüş olmak, acımı hafifleten tek unsur.

- Arzuhalci olmalıymışsın sen, ben üç satır anlattım sen otuz satır yazmışsın.Demişti. Daha sonra kağıda döktüğüm yazımı bir dosyaya koyup, diğer yazılarımla birlikte klasöre yerleştirmiş, klasörün kapağına da kocaman harflerle ÖZLEM yazmıştı. Herhalde yazılarımı arşivleyen tek kişiyi de kaybettim artık. Cemal Amcama bana gösterdiği alakayı ben gösteremedim. Acım öyle acı ki..... Kaybım öyle büyük ki.

Bilgisiz kaldık...... Masalarımız fotokopisiz..... Ellerimiz kitapsız kaldı Cemal Amca...... Yeşil gömleğin, kahverengi hırkanla masamın başında belirmeni çok özleyeceğim.

Özlem Özdemir
oozdemir@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Serhat Ütkiner

Işığın Hikayesi

Güneşteki yanmanın sonucu bir anda doğdu ve hep o anda kaldı. Işıktı o, ışık hızıyla ilerliyordu, zamandan muaftı. Dolayısı ile zamanın kısıtlamaları, sınırlılıkları ona etkimiyordu. O, bir araçtı. Birini, birine gösteren araç. Yüzeylerden yansıyarak birini, öbürüne görünür kılardı.

Doğduğu güneşten yola çıktı. Biz zamanlılara göre sekiz dakikalık yolunu alarak dünyamıza geldi. Atmosfere girdi, hava tabakasını geçti ve dünyanın orta doğu diye tabir edilen bölgesinde bulunan, kendi boğazı olan tek şehre doğru ulaştı. Giderek yaklaştı şehre, ilkin semtler, daha sonra sokaklar ve neticesinde evler belli oldu.

Tek bir evin, yedi katlı bir apartmanın üçüncü katındaki dairenin arka odalarından birinin penceresinden içeri girdi, bir yüzeye çarptı, yansıdı ve geldiği açıya yakın bir açıyla kaynağına geri döndü. Sadece ve sadece izleme yetisine sahipti, ne yorum yapabildi odada; ne de gördüklerini anlayabildi. Sadece kaynağına, dönen bir ışık oldu ama yansıdığı yüzey tüm olanların şahidiydi.

Basit bir odaydı. Kapısından girdiğinizde sizi hemen karşı duvarda karşılayan bir gömme dolap, sağınızda ufak bir makyaj masası, hemen sağınızda iki kişilik bir yatak(ki her daim örtüsü dağınıktır.) önünüzde renk cümbüşü bir kilim sizi odada karşılıyordu. Elbette hemen solunuzda duvarla bitişik ve dolaba bakan bir boy aynası vardı ama bu ayna, sadece odaya vakıf olanların bildiği ana yadigarı bir aynadır.

Odanın sahibi güzel kızımızın, en az kendisi kadar güzel annesinin ve belki onun da annesinin kullandığı bir ayna. Yıllar yılı bu aynada kendilerine bakmışlar, yeri geldiğinde gülen bir yüzle, yeri geldiğinde ise nemli gözlerle ömürlerinin kısa ama değerli zamanlarını bu ayna karşısında geçirmişlerdi. Şimdi aynanın karşısında sapsarı saçlarını tarayan, mavi gözlerinin altına kalem çeken, dudaklarına ruj süren en genç üyesiydi kuşağın.

Sabahları darmadağın halde kalkar ve geçerdi aynanın karşısına. Günün evde olduğu saatlerinde periyodik olarak ziyaret ederdi aynasını ve gece yatmadan önce de bakardı aynasına. Ara sıra özel zamanlarda vardı, güzelleşmek için geçerdi karşısına aynanın ve annesinin öğretilerini günümüzün modasıyla birleştirip güzelliğine güzellik katardı. Tıpkı bugün olduğu gibi.
Bugün, o gelecek. Evde verilen masum bir parti ve davetlileri ve hepsi tek bir amaç için, O`nun gelmesi içindi. Kendisinden yaşça biraz geçkin, çekingen, kumral, zayıf, orta boylu genç için. Tanıştıkları günden bu yana unutamadığı o hüzünlü bakan gözlerin sahibi mahcup delikanlı için. Bir kış günü sinema önünde aynı şemsiye altına sığınmaları ile başlayan ve sonra kaderin cilveleri olan ortak dostlar ile gelişen bir arkadaşlığın dönüm noktası bu partiydi. Bu parti ile aralarında oluşan bağlar güçlenebilirdi ve umduğu gibi giderse, belki sevgili olabilirlerdi.

Aynasında son bir defa kendine baktı. İçeri gidip çerezleri, içecekleri kontrol etti. Evde hiç kimse yoktu ve her şey istediği gibiydi. Salona göz attığı sırada ilk konuklarını müjdeleyen kapı zilini duydu. Birer ikişer kızlı erkekli gruplar evi doldurmaya başladılar, müzik setine konulan bir CD tüm evi inletiyordu. Bu sırada beklenen kişi kapıda belirdi. Genç kızın yüreği heyecanla doldu. Delikanlının yüzü her zamanki gibi mahcuptu. Olabildiğince içten bir gülümseme ile kıza merhaba dedi ve çekingence sarıldı. Elinde tuttuğu ve abartılı bulduğu bir buket kır çiçeğini kıza verdi. Kızın hayatı boyunca aldığı en güzel hediyeydi. İçinde alevlenen yangını belli etmeden sade bir teşekkür etti ve delikanlıyı içeri davet etti. Delikanlı içeri girdi, kendisine verilen selamları samimiyetle yanıtladı ve bir köşeye çekildi.

Kız, diğer arkadaşları ile ilgileniyor ve yavaş yavaş delikanlıya doğru yaklaşıyordu. Aynı avını kollayan bir avcı gibi düşündü ve kendinden biraz utandı ama hislerinden emin olmalıydı. Birkaç geyik muhabbetten sonra delikanlının yanına gelmişlerdi bile.

"- Selam! E nasıl gidiyor bakalım?" dedi kız.
"- İyi işte hep aynı, ya sen?" diye cevapladı delikanlı.
"- Baksana sen iyi resim çizebiliyordun değil mi?"

Kızın sorusu aniden geldi. Delikanlı konuşamadı ama evet anlamında başını salladı. Kız hemen ekledi;

"- İçeride bir resme başladım ama bitiremediğim bir yer var, bana yardım eder misin?"

Delikanlı olur dedi ve oturduğu yerden kalkıp kızı izledi. Bu sırada ışık ışını çoktan dünyaya doğru yoluna çıkmıştı. İnsanları salonda bırakıp dar bir koridoru geçtiler ve odanın kapısına geldiler. Delikanlı bu sırada tüm kanın beyninde toplandığını hissediyordu. İçinden bir ses elini tut ve ona hoşlandığını haykır diyordu ama delikanlı yapamadı. Odaya girmeden kızdan izin istedi ve hemen odanın karşısındaki banyoya girdi. Lavaboya gitti. Yüzüne biraz su çarptı ve aynaya baktı. Kendine olan tüm güveni ilk defa bu kadar fazlaydı. Hemen döndü ve hızla banyodan çıktı. Karşıdaki odaya girdi. Kız karşısındaydı. Yanına gitti, kızı elinden tuttu ve gözlerinin içine baktı. O derin maviliklerde belki biraz dinginleşebilirdi. Bir anda kelimeler ağzından döküldü.

"- Senden hoşlanıyorum. Deliler gibi hem de. Yeşil manton ve gri berenle sinemanın önünde aynı şemsiyeyi paylaştığımızdan beri senden hoşlanıyorum!"

Kız manalı gözlerle oğlana baktı ama bu an için çok çaba sarf etmişti. Biraz dalga geçmek istedi. Delikanlıya doğru döndü ve;

"- Erkek arkadaşım hemen arkanda, solunda duruyor!" dedi. Bu sırada aynadan yansıyan ışık gözünü aldı ve bir an için dikkati dağıldı.

İyimserler İçin;

Delikanlı arkasına döner ve aynayı görür. Aynada kendisine bakmaktadır. Tekrar kıza döner ve kızın yanağına masum bir öpücük kondurur. İkisi de gözlerini kapayıp birbirlerini defalarca öpmeye başlarlar. Ayrı girdikleri odadan dakikalar sonra el ele çıkarlar. Tüm parti amacına ulaşmıştır. Işık kaynağına geri dönerken ayna bu güzel anlara şahit oldu. Nicelerine olduğu gibi....

Kötümserler İçin;

Delikanlı bir anda arkasını döndü ve hızla odadan ayrıldı. Gözleri her zamanki gibi yerdeydi. Koşar adımlarla evden çıktı. Kız olanlara inanamadı, erkek arkadaşım arkanda duruyor cümlesi hayatı boyunca ağzından çıkan en aptalca cümle olmuştu. Bir iki saniye daha şok içinde durduktan sonra hemen delikanlının arkasından fırladı. O salondayken delikanlı merdivenleri yarılamıştı. Kız alel acele merdivenleri inmeye başladı ve dur diyebildi ama kapanan sokak kapısı sesini duyuramamıştı. Birkaç basamak daha indikten sonra acı bir fren sesi tüm vücudunu kaskatı kesti. Aşağı bir solukta indi. Gözleri hayatı boyunca görebileceği en korkunç manzaralardan birine alışmaya çalışıyordu. Dizlerinin üstüne çöktü. Delikanlı yerde cansız yatarken yanı başında genç kız şuurunu korumak için savaş veriyordu.

Işık tanesi için her iki sonda fark etmiyordu. O sadece anda vardı ve kaynağına dönme arzusu ile her şeyi geride bırakıp gitti. Tıpkı her olaya sessiz ama geride kalan ayna gibi....

Serhat Ütkiner

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Arap olayım ben de kahveciyim... : Beyhan Duffey

TERÖRÜN GÜCÜ YETMEZ UMUTLU YARINLARA

Taksim'den Beyoğlu'na inerken, soğuk ama güneşli bir havanın esliğinde küçük adımlarla yürüyordu Annabel. İngilizce ders verdiği kursun başlamasına daha bir kaç saat vardı. Kucağında, küçük bir çocuk gibi sarıldığı kabarık sarı dosyasıyla dalgın ama mutlu bir tebessümle iniyordu Galatasaray'a. Dalgınlığından, az önce kasti olarak omzuna çarpan adama dönüp bakmadı bile. İstiklal Caddesi'nin o muazzam kalabalığı sanki onu yutmuştu. Bu şehrin hengamesini, renklerini, karışıklığını seviyordu. Yıllarca yasadığı Londra'nın o aristokrat düzeni yoktu burada. Hayat ve insanlar daha canlı, daha başkaydı sanki. Bu düşüncelerle sonunda İngiliz Konsolosluğunun olduğu sokağa geldi. Ayaklarının alışkanlığıyla o her zaman oturdukları yeraltı bilardo kahvesinin merdivenlerini, ağır bir sigara dumanı ve naftalin kokusunun ıslak paltolarda oluşturduğu o özel ve iğrenç kokuyu taa içinde hissederek merdivenlerden indi. İçerinin havasına sinmiş bu ağır kokuya rağmen bir iki masada kahvaltı eden gençlerden başka kimse yoktu. Hüseyin'le her zaman oturdukları küçük, iki kişilik masaya geçti. Garson daha yanına gelmeden az sonra elinde bir çayla döndü. Usulca çayı masasına bırakırken

- Hoş geldiniz, dedi.
- (Bozuk Türkçe'siyle) Hoş buldum. Teşekkür ederim, dedi.

Garson ağzına yayılmış kocaman bir gülümsemeyle uzaklaştı. Annabel paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Havanın güneşli olmasına kanmış ince bir trikodan başka bir şey giymemişti. Neyse ki içerisi sıcaktı. Şekerleri kenara koyup, çayından bir yudum aldı. Canı sigara istedi. Paketi bilerek evde bıraktığı aklına geldi. Garson anında yanında bitiverdi.

- Sigara mı istediniz ?
- Sizin var sigara olmak ?
- Ayıp ettiniz, olmaz mı ? Hem de Amerikan sigarası.

Garson paketi masaya bırakmak için yeltendiyse de durumu hemen kavrayıp, engel oldu. Garson ısrarına rağmen, kasadaki patronun gazabına uğramamak için paketin içinden bir kaç sigara çıkarıp masaya bıraktı. Annabel teşekkür eden gözlerle baktı ona. Garson sigarasını yakıp uzaklaştı...

Saatine baktı. Az sonra Hera gelecekti. İlk ona söyleyecekti hamile olduğunu. O en yakın arkadaşıydı İstanbul'daki. İsteyerek olmamıştı bu hamilelik meselesi ama hiç de pişman değildi şimdi. Hüseyin mükemmel bir baba olabilirdi. Bu adamı seviyordu, hem de çok. Bu haberi nasıl söyleyecekti ona. Dahası o nasıl karşılayacaktı, ne tepki verecekti ?Altı ay kadar önce Beyrut'ta bir cafede tanışmışlar ve bu gizemli kentin ikinci sınıf otel odalarında ateşli sevişmeler yaşamışlardı. O sıcak bir haftanın ardından ayrılamayacaklarını anlamışlar, Hüseyin'in işleri gereği mutlaka İstanbul'a dönmesi zorunluluğu onu da bütün yapacaklarından alıkoymuş ve bu yakışıklı adamın arkasından İstanbullara gelmişti. Pişman mıydı ? Hiç düşünmemişti bunu. Şimdi aklına gelen bu soruya hemen cevap verdi, asla ! Ama şimdi. şimdi her şey değişmişti. Sanmıyordu ama eğer Hüseyin kabullenmezse olanı o da İsrail'e gider. Uzak akrabası olduğunu öğrendiği Camelya ve ailesiyle görüşür. Sonra da Londra'ya dönüp hayatına bıraktığı yerden çocuğuyla devam ederdi. Farkında olmadan iç geçirdi.

Bir yıl kadar önce babası ölmüştü. Anne ve babası o çocukken ayrılmışlardı. Alkolik annesi bu mutsuz evliliğin kötü ürünü, bu soluk benizli kızı yanında istememiş, arkasına bile bakmadan bir adamın peşine takılıp İstanbul'a gelmişti. Ne tesadüf, şimdi kendisi de İstanbul'daydı. Ama annesi nerede bilmiyordu. Belki de altı ay boyunca yürüdüğü yollarda bu yaşlı kadınla karşılaşmış, hatta çarpışmış, özür dileyerek ondan uzaklaşmıştı. Ya da çoktan ölmüştü annesi. Ne kötü ondan bir iz olmaması. Ayrılıklarının hemen ardından doktor olan babası da, zengin olma hayalleriyle Mısır'ın yolunu tutmuştu. Onun da geçen yıl Paris'te bir yaşlılar yurdunda olduğunu öğrenmişti. 11 yaşında küçük bir kız olarak Londra'nın orta yerinde bir başına kala kaldığında ona hiç tanımadığı dedesi sahip çıkmıştı.

Brighton'da kucuk bir sahil kasabasında yaşıyordu Henri Roditi. Karısının ölümünden sonra evinin kapılarını herkese kapatan bu yaşlı ihtiyar, önceleri bu küçük kızın varlığını evinde kabullenememiş, yadırgamıştı. Sonra sonra alıştı. Evde bir soluk, can şenliğiydi. Bir İngiliz deniz subayı olan dedesinin, bir gemi yolculuğu sırasında Polonyalı Yahudi bir kıza nasıl tutulduğu hikayesini defalarca dinlemişti ondan küçük Annabel Roditi.. Ufak tefek yapılı, sarı bukleleri alnına dökülen bu çilli kız dedesinin yüreğini " hop " ettirmişti.. Annabel hikayenin bu kısmında dedesinin mimiklerine hep çok gülerdi.

- Onu güvertede ilk gördüğümde, tutulmuştum. Daha sesini bile duymamış, adını bile bilmiyordum. Yanına gidip, benimle evlenir misin prenses ?, dedim. Çipil mavi gözlerini gözlerime dikip, utanarak kaçamak bakışlarla şöyle bir beni süzüp,, " evlenirim " dedi. Çok sürmedi, evlendik. Ama gizli aşıklar gibiydik. Her kuytu köşede sevişiyorduk. Sonunda bu küçük peri kızı bana mutlulukların en güzelini tattırdı ve bir oğlan çocuk verdi. Antoin. Yani baban. Bu çocuk mutluluğumuza mutluluk kattı. Ama savaş. Savaş meleğimi aldı benden. Nazi subayları gelip de güzel Helenem'i ve oğlumu çalışma kampına götürdüğünde yanlarında bile değildim. Sonra da izlerini kaybettim. Oğlumun, savaş bitip de ortalık durulunca İsrail'e dönmeyi başaran bir Yahudi ailenin yanında İsrail'de olduğunu öğrenmiştim ama o günden sonra Helenem'den bir daha haber alamadım.

Simdi durduk yerde bu hikayeyi neden anımsamıştı sanki. Yüreğinin burkulduğunu hissetti. Bu yaşlı ihtiyarin ölümüne kadar yanında geçirdiği zaman Annabel'in çocukluğunun belki de en güzel anlarıydı. Çayından bir yudum daha aldı. Artık soğumuştu. Sigarası da sönmek üzereydi. Ateşi olmadığından, hemen bir diğerini yaktı. Garson ikinci çayını tazelediğinde Hera da yanında küçük kızı Marlen olduğu halde merdivenlerden indi. Garson Hera'ya bir çay küçüğe de bir gazoz getirip adisyona ekleyip gitti. Hera'nın gözlerinin içi parlıyordu. Heyecanla sordu.

- Hadi ne söyleyeceksen. Çok merak ediyorum. Gerçi tahmin de ediyorum ama...
- Neymiş bakalım tahmin ettiğin Hera hanim ?
- Hamilesin.
- Falcı olmalıymışsın sen. Nasıl anladın ?
- Kızım anlamayacak ne var. Şu suratının haline bir bak. Mutlu ama bir o kadar da karışık..
- İlk kez sana söylüyorum.
- İnanmıyorum. Hüseyin'e söylemedin mi daha ?
- Cesaret edemedim.
- Delisin sen. Adamın seni ne çok sevdiğini biliyorsun. Deli olur bu haberi duyarsa. Bak ne çok sevinecek sen de şaşacaksın.
- Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ?
- Sen delisin kızım. Bu adamın sana aşık olduğunu, senin için her şeyi yapacağını göremiyorsan eğer, sen bir salaksın.

Annabel Hera'nın suratına dalıp kaldı. Hera haklıydı. Hüseyin ona deliler gibi aşıktı. Ben de onu seviyorum diye düşündü. Hem de onun beni sevdiğinden belki daha çok. O derinlikli ela gözler, erkeksi güzel hatlar. Onu sarıp sarmalayan güçlü kollar...Daha önce hiç kimsede hissetmediği, bedeninin o büyülü kokusu. Bu adamı gerçekten seviyorum, diye düşündü. O değil miydi, bir kaç ay önce elinden tutup, seni doğup büyüdüğüm memleketlere götüreceğim, diyen haşarı çocuk. Uzun uzun anlatmıştı köyünü, derelerini, koyunlarını, dağlarını, en çok da anasını... Uzun uzun... Derşim demişti, Derşim dört dağ içinde. Çok acı hikayesi vardı hem kendisinin hem de doğup büyüdüğü kentinin. Öğrenciliğinde hep siyasi olayların içinde olmuş. Hep liderlik etmiş. Özgürlük istemiş, dili için, alışkanlıkları için.. Hep komik bir olay gibi anlatıp durmuştu. Her yürüyüşün, eylemin ardından göze batan bu yakışıklı öğrenciyi artık polisler de tanır olmuşlar. Kimliğini ellerinde tuttukları halde, nerelisin, diye hep sormuşlar. Doğum yeri Tunceli yazdığı halde hep Derşim'liyim, demiş. Her seferinde böyle cevap verdiği için bir güzel dayak yermiş. Çocuk saflığıyla anlatır bunları hep. Köylerine ayak bastığımda yüzümdeki şaşkınlığı görmüş ne çok gülmüştü bana. Oysa bana olasılıklardan, karşılaşacağımız şeylerden bahsetmişti. Görmeden algılayamamış, İstanbul'un biraz değişik bir portresiyle karsılaşacağız sanmıştım. Yol boyunca gördüklerim bile şaşkınlığımı yenmeme engel olamamıştı. Bambaşka bir dünyadaydık sanki. Dağ taş eli silahlı asker doluydu. Defalarca yollarda durdurulduk. Kimlik kontrolü yapıldı. Yabancı olduğum için daha çok soru soruyor, her durduğumuz noktada daha çok bekletiyorlardı. Annesine kavuştuğunda küçücük bir çocuk gibiydi. Durup durup kucaklıyor, yanaklarından öpüyordu bu küçük tombul kadını. Ovalarda, dere boyunca uzayıp giden kavak ağaçları arasında yürüdük. Ömrümde hiç bu kadar serçeyi bir arada görmemiştim. Hüseyin derin derin havayı kokluyor, işte bu benim özüm, diyordu Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bu çıplak dağlar onu nasıl bu kadar mutlu ediyordu, şaşırmıştım. Çorak ve kimsesiz tepelerde çocuklar gibi yuvarlandık, dağlarda seviştik, günlerce...günlerce... Üzerine gazoz dökülen kızının etekliğini silerken bir yandan da tatlı tatlı söylenen Hera'nın sesi dağıttı dalgınlığını.

- Daldın.

- Evet, bir an.
- Ne düşünüyordun ?
- Geleceğimizi. Hayatımızı. Nerede, nasıl yaşayacağımızı. Ailemizi...
- Hiç boş yere bütün bunlara kafanı yorma şimdi. Yalnızca bebeğini düşün. Neden sabahın bu saatinde burada buluşmak istediğini şimdi anladım. Hüseyin'in ofisine gideceksin ama bir türlü cesaret edemiyorsun. Beni arayıp, önce benimle konuşmak, rahatlamak istedin...
- Sen inanılmazsın çılgın kadın...
- (Hera çantasından cep telefonunu çıkardı) Şimdi Hüseyin'i arıyorum ve burada olduğumuzu söyleyeceğim. Müvekkili falan yoksa eğer o da bize katılsın ve İngiliz Konsolosluğu karşısındaki börekçide hep beraber kahvaltı edelim. Kızım açlıktan ölmek üzere. Hep beraber olursak heyecanını yener, baş başa kalınca da hamile olduğunu söylersin, olur biter.

Annabel itiraz bile etmedi. Belki böylesi daha iyi olurdu. Hem bu soğuk ama güneşli İstanbul sabahında birlikte kahvaltı etmenin keyfini yaşarlardı. Hera bu arada Hüseyin'i arayıp, on dakika sonra konsolosluk önünde buluşmak üzere sözleşti. Sonra da kendisi ve kızını alıp Bostancı'ya yuvaya bırakması ve kahvaltıya dahil olması için Cengiz'i aradı.

Hera hep çılgın yaşamların çılgın kararların kadını olmuştu. Hayatında normal sayılabilecek hiç bir an yoktu. Çok sevmiş bir günde karar verip evlenmiş, intiharlara kalkışmış ölümlerden dönmüştü. Bir arkadaş evindeki partide tanıştıklarında bu ufak tefek kadına hemen kanı ısınmış ve altı aydır da İstanbul'daki en yakın dostu olmuştu. Bütün sırlarını açık ettiği en yakın dostu. Şimdi de hayatının en önemli günlerinden birinde yine yanındaydı onun. Kıpır kıpır ve olanca pozitifliğiyle. Hüseyin kucakladığı gibi Annabel'i börekçinin ortasında fır fır çevirecekti. " Sevgilim. Seni seviyorum " diyecekti. Hera böyle anlatmıştı Annabel'e. Onun da gözünün önünde canlanır gibi olmuş, taa.. gözlerinin mavi derinliğinde gülmüştü.

Hera Ermeni asıllı bir Fransız ailenin kızıydı. Paris'te eğitim görmüş, mükemmel derecede İngilizce, Fransızca ve Türkçe konuşuyordu. Bu özellikleri onun İstanbul Fransız Konsolosluğunda iyi bir görev almasına neden olmuştu . İyi para kazanıyordu, Paris'ten bir apartman dairesi satın almıştı. Cihangir'de de bir dairesi vardı. Küçük kızıyla oturuyordu. Yıllar önce İstanbul'a geldiğinde Nihat'la tanışmış ve hemen evlenmişlerdi. Uzun sürmeyen bu evlilik Hera'nın başına olmadık işler açmıştı. Boşandıkları halde kocası onun ve kızının peşini bırakmıyordu. Üstelik Nihat eski karısının bir diş hekimiyle birlikte olduğunu öğrenmiş ve bu onu kudurtmuştu. Adamın muayenehanesini basmış, ölüm tehditleri savurmuştu. Hera bu tehditlere pabuç bırakmamış adamla sonuna kadar savaşmıştı. Ama Cengiz ilişkilerinin gidişatından endişeliydi. Hera her şeyi göze alıp Paris'e yerleşmeyi düşünüyordu. Ama kesinlikle Cengiz'le. Cengizse bu duruma sıcak bakmıyor, burada sahip olduklarını bir çırpıda silip atmak istemiyordu. Üstelik Cengiz Hüseyin'in üniversiteden arkadaşıydı. Belki Hüseyin ikna edebilirdi onu.

Hera'nın cep telefonu çaldı. Arayan Hüseyin'di. Konsolosluğun karşısında olduğunu haber verip kapadı telefonu. Hemen ardından telefon yine çaldı. Cengiz di bu kez arayan. O da şimdi oturdukları cafenin önünde onları beklediğini söylüyordu.

Hera hesabı ödemek için kızıyla birlikte kasaya gittiğinde, Annabel tuvalete gideceğini söyleyerek uzaklaştı. Hera paranın üstünü garsona bırakıp, içerisinin havasızlığından kurtulup, temiz hava alabilmek için kızıyla çıkış merdivenlerine yöneldi. Kapının önünde bekleyen Cengiz'le karşılaştı. Cengiz annesinin eline sıkı sıkıya sarılmış bu koca mavi gözlü küçük yaratığa sevgiyle baktı. Onu ve Hera'yi yanaklarından öptü.

İşte ne olduysa o anda oldu. Kulakları sağır eden büyük bir gürültü koptu. Sanki bomba patlamıştı yakınlarda bir yerlerde. Ya da deprem olmuştu. Üstünde durdukları zemin ayaklarının altından kayıp gitmişti. Henüz kimse neler olduğunun farkında değildi.

*****

Hera ve Hüseyin'di bu kez bilardo salonunun sigara dumanı altında küçük köşe masasında oturan ikilisi... Çok zaman geçmişti Marlen, Annabel ve Cengiz'in ve onlarca başka insanin ölümü üzerinden. Hera ağlamaktan kızıla dönmüş gözleriyle Marlen'den geriye kalan en sevdiği oyuncak olan, masa üzerindeki " petit la pin " 'i evirip çeviriyordu. Hüseyin sigara üstüne sigara içiyordu.

İngiliz Konsolosluğu önündeki patlamanın ardından, ikisi kurtulabilmişti. Anabel üzerine çöken tuvalet kolonunun altında kalmış ve anında ölmüştü. Hera çevresinde sağa sola koşturup duran yaralı insanlara bakıyor, çökmüş binalara, yanan arabalara bir anlam veremiyordu. Marleeen..... Marleeeeen... diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Sesini kızına duyuramadı. Çevresindeki insanların da kendinden farkı yoktu. Hüseyin'le karşılaştığında, onun ceketinin yakalarına yapışmış " kızım nerede ? " diye sormuştu. Hüseyin onu kolları arasına almış, sımsıkı sarılmıştı. Hera'nın Marlen'in elinden tutan eli sonsuza kadar ayrılmış o küçük bedeni saatler sonra bir hastane morgunda zorlukla teşhis edebilmişti Cengiz patlamanın etkisiyle yerinden kopup kafasına düşen koca bir ışıklı levhanın kurbanı olmuştu.

Aradan aylar geçmiş, acılar diner gibi olmuş ve cenaze törenlerinin ardından ilk kez bu cafede buluşmuşlardı Hera ve Hüseyin. Annabel'le her zaman oturdukları en son da Hera ve Annabel'in yanlarında Marlen olduğu halde oturdukları aynı masadaydılar. Cafenin eski coşkulu kalabalığı yoktu. Birbirlerine hiçbir şey söylemeden saatlerce oturdular. Sanki ne söyleseler sözcükler anlamını yitirecek, boşlukta kaybolacaktı. Hüseyin garsona işaret etti. Hesabı ödedi.

- Nereye gitmek istersin Hera ?
- Beşiktaş'a gidelim. İskelenin yanındaki küçük Salas cafede çay içelim. Simit ve kaşar peyniri de alalım.
- (Hüseyin'in gözlerinin içi parladı) Hadi gidelim...

Galatasaray'dan vurup İstiklal Caddesi boyunca Taksim'e Beşiktaş dolmuşlarına gidinceye kadar sohbet ettiler. Baharın müjdecisi hava güneşli, pırıl pırıldı. Hera Hüseyin'in koluna girdi. Sımsıkı kavradı bu dost kolu. Hep konuştular. Hüseyin hep anlattı. Hera küçük kahkahalarla cevap verdi. Beyoğlu'nun o meşhur kalabalığına karışıp kaybolmuşlarken sözcükler de hayat da yeniden anlam kazanmış kaldığı yerden devam ediyordu...

Beyhan DUFFEY - Cidde / Suudi Arabistan
duffey@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

PASTORAL EFEMER : Zeki Yıldırım

HEDEFLER VE SONUÇLAR

"Kuşak farkını hissttiğiniz an yaşlanmış sayılırsınız" derdi bir büyüğüm. Şimdi bende öğrencilerimin çoğuna baktıkça; yaşama, bilme, bilgiye karşı belirsiz bir isteksizlik taşıdıklarını gözlemliyorum. Hep o içimde taşıdığım öğretmenlik içgüdülerime yönelip sorguluyorum. Bir çok neden çıkarıyorum kendimce. Ulaşabildiğim noktalardan ikisi öğrencilerimizin bu yönelimine, yarınlara dair net hedefler koyamamız ile ulaşabileceği sonuçları ortaya koyamama olumsuzluğunun yol açtığı şeklinde. Bu konudaki temel desteklerim ise bu konuda yapılmış çalışmalar.

Geçen yıllarda hedefler ve sonuçların, insanlar için ne denli önemli olduğunu belirlemeye yönelik deney ve gözlemler yapılmıştı. Bunlardan birinde, araştırma ekibi oduncu merkezli bir araştırma yaptılar. Araştırmanın kurgusu gayet basitti. Bir oduncu bulunacak ve ondan en iyi başararak yaptığı işi yapması istenecekti. Üstelik bu işi daha yüksek bir ücretle ve daha özgür bir çalışma ortamında yapacaktı. Ondan bu koşullarda bir kütüğü kesmesi istenecekti. Bir farklılıkla, kütüğü kesmede kullanacağı baltanın ağzı keskin olmayacaktı.

Bir oduncu bulundu, şartlar anlatıldı. Oduncu severek kabul etti. Çünkü tek yapması gereken, kütüğün yan kısmına baltayla vurmak olan bu işten fazlaca para kazanacaktı. Ancak, oduncu yarım gün çalışıp, işi bıraktı. Bütün gününü bir kütüğe vurarak geçiremeyeceğini söyledi. "Yongaların uçuştuğunu görmeliyim" diyordu.

İkincisi ise daha çok kendiliğinden ortaya çıkmış bir gözlemdi. Dünyaca ünlü bir mukavemet yüzücüsü bir bayan, geniş aralıklı bir sahayı yüzerek geçme iddiasıyla denize girdi. Günlerce yüzdü, her şey sonderece başarılı gidiyor, bayan yüzücüye yeni düzeyler getiren sonuçlar alınıyordu. Parkurun sonuna bir kaç saatlik mesafe kalmıştı, ünlü yüzücü iddiasından vaz geçti. Gerekçe bilimsel sonuçlarla ilgilenenler için ilginç bir sonuç olsada, sponsorları ve izleyenleri şoke etti. "Çünkü" demişti ünlü yüzücü, "Ulaşacağım kara parçası üzerinde koyu renkli bulutlar var, ayak basacağım karayı göremiyorum". İnsanlarda istendik davranış değişikliğine yönelik çalışmlar planlayanlara ve gelecek hazırlamayı vaad edenlere küçük bir hatırlatma, ne dersiniz ?

Zeki Yıldırım
zekiyildirim@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Misafir Kahveci : Serdar Pakırel

YAŞLI TEYZE VE TORUNU

Evin tam karşısındaki ilan gözüme çarptı... Camın üstünde **SATILIK** ve altında telefon numarası yazıyor... İyi güzel yazılmış da, satılık ve telefon numarası zor bela okunuyor... Benim yaşadığım ve satılık yazılı dairenin arasında yaklaşık 3-4 metre olmasına rağmen ben zor okudum numarayı. Aşağıdan, yoldan, karşı kaldırımlardan geçenler nasıl okusun!... Dur en aşağı kata inip bakayım, ordan da okunuyor mu! Milletin işine ne karışıyon oğlum... Sana nee!... A ne kadar ayıp ama, ben duyarlı bi insanımdır... Hadi ordan... Kesin evin satılıp, yerine bekar, güzel kızlı bi ailenin felan gelmesini istiyorsundur.... A olur mu öğle, ben sadece vatandaşlık görevimi yapıyorum... He he... İndim aşağı, hakkaten burdan da okunmuyor telefon numarası... İlanda ki numarayı arıyayım barii....

- Hee, telefon da çalıyoo işte... Meraba ağbi...
- Buyrun...
- Ben ilanınız için aradım...
- A a öyle mi, buyrun buyrun...
- Satılık galiba ...
- Evet, satıyoruz... Napıyım, biraz küçük geldi ev...
- SA-TA-MAZ-SI-NIIIIZ...

Sanki bi düğünün orta yerinde girmiş, evlenecek kişilere siz evlenemezsiniz der gibi... He heh...

- Niye satamam? Sen kimsin kardeşiiim!..
- Ağbi, telefon numaran okunmuyor kağıtta...
- Peki, yazı okunmuyorsa sen nasıl aradın beni?
- Ben hemen karşı dairenizde oturuyorum... Ordan okunuyor... Ama aşağılardan hiç görünmüyor yazınız... Hem benim 'satılık' bi eve de ihtiyacım yok... Bence yazıyı biraz büyük yazın...
- Okunmuyorsa okunmuyoo laan... Benim işime ne karışıyosun sen...

Ohhhh, aldın mı ağzının payını... Demiştim sana insanların işine karışma diye... Böyle koyarlar, döt oldun işte...

- İnşallah kimse almaz evini... diyip kapattım hemen telefonu...

Biz adamın poklu evi satılsın diye uğraşalım, adamın dediğine bak... Yok hocam bi daha kimseyi düşünmeyecem... Ne yardım etmek istiyorsun ki, adam hıyarın teki işte... Lavuk herif... Bi de adama şu espriyi de yapmayı düşünüyordum :

- Meraba ağbi... Ben ilan için aramıştım...Satılık şeysi için...
- Buyrun...
- Evin camı mı satılık... He heh heh...

Bi an aklımdan geçmişti ama adam bana espiri yapma enerjisi vermediği için sölemedim... Konuşma da dikkat ettiysen sana 'lan' dedi... Bana 'lan' mı dedi?... A a hiç dikkat etmedim... Ay kötü oluyom.. Tırnaklarımın ucunda çıkan şu beyaz kabuklar ne öyle!... Sinirlendin ya, ondan çıkmasıııın? Alla alla... A bu şeyden... Meyve yemediğim için çıkıyor... C vitamini eksikliği işte oluum... Mutfağa koşup meyvalara baktım... Armut kalmamış, şeftali de yok... Ne yapcan? Olsa bile yiyodun sankiii... Hep üşengeçlikten yiyemiyorum ya... Bi koşu gidip, manavdan bi kaç meyva alayım, bu beyaz şeyler daha çoğalmadan... Virüs gibi yayılırsa diğer parmaklarıma... Yazık sonra parmaklarıma... Hemen soluğu manav da aldım... Ve ısırmaya başladım elmayı... Katııır kutuuuur... Ohg bee... Tırnağımın oraya bakıyım... Hemen tesir etmez ki! Biraz beklemen lazım...

- Recep ağbi, bi tane de elma alıyom...
- Al al... Dur şu suyla bi yıkıyım...

Parasını da verip, aldığım elmayı yolda yiyerek eve doğru yürümeye başladım... Yolda elma yemeyi çok seviyorum... Bi keresinde, elimde elma ile otobüse binmiştim... Elmayı her ısırışımda, otobüsteki yolcular bana bakıyordu... Elmanın yiyecek bi tarafı kalmayınca, elma çöpünü öle ıslak ıslak yarım saat elimde tutmuştum... Peçete de yoktu elimde... Oysa ne çok ihtiyacım vardı, beyaz bi peçeteye... Elma çöpünü pencere camından atamıyorum, otobüsün kenarına bırakamıyorum.... Çöp kutusu da yok otobüslerin içinde... Elma ile yakın ilişki kurunca, elma kokusundan olacak, kendimi bi an elma ağacı hissetmiştim... Ne garipti o gün... Neyse ki şimdi yolda özgür özgür yürüyüp, elmamı da geniş geniş yiyebiliyorum... Ne güzel... Çöp tenekesinin yanına gelmiş ve elma çöpünden kurtulmuştum... Tam o esnada... Bi teyzeyi gördüm... Yanında da iki koca bidon su... Tam arazi olma zamanııı... Teyze sana bakıyor... Hadi canım, sana öyle geliyor... Hani duyarlı bi insandın sen... Hep lafta bunlar... Adam deyilsin oğluum sen... Hadi ben burdayım diye bi adım öne çık bakalım... Duyarlıyız tabii kardeşim...

- Ahh teyzeciğim sen nasıl taşıyorsun, o koca koca bidonlarıı...Yardım edeyim teyze...
- Sağol evladıım... Seni allah gönderdi...
- Eviniz nerde teyze?

Kendimi elma ağacından sonra şimdi de nakliye arabası zannediyorum.... Vıın vıınnnn... He heh... Dik yürümem lazım bidonları taşırken... Yoksam belim felan ağırır...

- Evim; panjurcunun yanında hemen... Allah senden razı olsun... Allah sevdiğine bağışlasıın... Allah seni nazardan korusun...
- Sağol teyzeciğiim de... Bu yapılan şey için sizden en ufak bi karşılık beklemiyorum...
- Olur mu evladım, sen bana yardım etmişsin, seni duasız bırakır mıyım? Allah gönlüne göre versin...Allah seni dar günde bırakmasıın...

İyi ki bidon taşıyıp, yardım edeyim dedim he!... Bidonları yere bırakıp kaçsam mı acaba? Nasıl olsa tanımıyor yaşlı kadın beni... Sonra teyze arkamdan bağırmasın,

YETİŞİİİİİN.... HAMAL TUTTUUM PARAMI ALDI, YÜKÜMÜ TAŞIMADII... YAKALAYIIIN...

He heh heh... Sen de amma şeler düşünüyon ha! Neyse, teyze girdi bi binaya... Geldik heralde... Asansörü olmayan binanın ikinci katına geldiğimizde, bidonları evin girişine bıraktım...

- İyi günler teyzeciğiiim..
- Olur mu evladıım, bi bardak çay içmeden olmaaz...
- Ben daha demin iki tane elma yedim...
- Olsun olsun... Bi çaydan ne olcak... Hazır ocaktaydı zaten...

Getirilen çayı hızlı hızlı içip, evden gitmeyi düşünüyordum kiii... Teyze yeni bir konuya girdi:

- Sen iyi bi insana benziyorsun.... Evladım, bizim bi ev var, satmayı düşünüyoruz da...
- Satıın teyzee...
- Bizim bey o işleri pek beceremez...
- Satmayı düşündüğünüz ev nerde teyzeciğim?
- Caminin karşı tarafında sürücü kursu var evladım... Onun hemen iki bina yanında...

Kafam da belirdi hemen bi ışık... Yoksa bizim evin karşısında ki ev mi? Alla alla... Bi kaç ilan daha vardı ama bizim oralarda... Tam eminim deyilim...

- Yazının puntosunu küçük yazarsa bey amca... Eviniz satılmaz tabii...
- Buyur evladım?
- Ben emlakçı deyilim teyzee diyorum...
- Keşke emlakçı olsaydın...
- Neyse teyzeciğim çay için teşekkürler...
- Sen sağol evladım... Sen olmasaydın ben ne yapardım o bidonlarla..
- Olur mu teyze... Ben olmasaydım başka biri yardım ederdi...

Kapıdan çıkıp ayakkabımı giyiyordum ki... Kapıda bi kız göründü... Üffff beee! Bu kim acaba?

- Tülay'da geldii dedi teyze...

Tülay'mış kızın ismi... Tülay kim yaa?

- Geldim anneanne...

Tülay, bu teyzenin torunuymuş... Ne güzel gözleri var kızın!

- Tülaycığım, bu çocuk bana su için yardım etti...
- A öyle mi? Teşekkür ederiz dedi Tülay...
- Şeey... Yaniiii... Öne... Önemli deyil canım...

Anneanne ile Tülay evin içine girdiler... Desene artık yaşlı teyze ve bidonları için çeşme önünde nöbet tutacaz... He heh... Belki bi daha geldiğimde Tülay açar belki kapıyı... Bu iki bidon su, kaç günde biter? Hesaplıyım hemen... Bi bidon 15 litre olsa... 15 çarpı 2... Eşittir... Bırak matematiği de şimdi, daha güzel şeyler düşün... Duygusal ol biraz... Nasıl duygusal olcam peki? Tülay'ı düşün mesela... Tülay mı? Ne güzel de gülüyordu diğmi kız? Evet, çok nefis gülüyordu... Onu hep gülerken görmek isterim... Biraz daha duygusal şeyler düşüneyim: Tülay'ın T'si... Benim S'yim... Yan yana getir.. TS... Tırabzonspor gibi oldu he!... He heh...

Serdar Pakırel

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Milenyumun Mandalı
Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:*Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın... Ayrıca bugünden itibaren duygu ve görüşlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.*
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

Fotoğraf: Şeref Bilgi

<#><#><#><#><#><#><#>

Kahve Molası, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir.
Kahve Molası bugün **4.052** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

Yok oldu...

Nereye varacak ah bu aşkın yolu,
Bedenim sihhat bulmuyor, görmezsem onu,
Yıllarca arasam bulamam cevap,bu nasıl soru,
Keşke girmez olsaydım,yoksa hüzünmü bu aşkın sonu....

Biçare kalbimin gücü tükendi, silemez onu,
Silinenlerden sonra yazmaya bulunmaz oldu konu,
Kırıldı kanadım, kanıyor için , sızlıyor yüreğim..
Eli kırılsın diyemiyorum ; yapanın bunu....

Ateşi söndü, dumanı tütmez uçup gittiler kalmadı külü,
Susuz 17 yıl sonra solmaya yüz tuttu ,
İçimdeki rengi belirsiz şiir gülü,
Beynimde uğultular acı bir feryat gibi sürü sürü,

Olmalımı acaba diyorum yitenlere kavuşmanın bir yolu,
Hayatımda aklıma gelmezdi yiyeceğim böyle bir golü,
Daha var önümde ince uzun sonu görünmeyen bir hayat holü,
Ha geldi ha gelecek zaten bu yaşamın sonu,....

Osman Taplamacı

Yukarı

Biraz Gülümseyin

Bonusgillerden Karabaş!...

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://regman.freeze.com/screensavers/welcome.asp
Bunların hepsi dondurucudan yeni çıkmış ve tazeliği henüz bozulmamış malzemeler. Sadece mikrodalgaya koyup 2 dakika içerisinde servise hazır hale getiriyorsunuz. Ondan sonra değmesinler keyfinize, dokunmasınlar seyrine. 3 boyutlu ekran koruyucular ve orjinal duvar kağıtları.

http://www.mikser.com/sakagibi/241103.php
...Aşağı indim, bağladığım ipin ucunu çözdüm. İpi çözmemle birlikte birden kendimi havalarda buldum. Nasıl bulmayayım? Ben yaklaşık 70 kiloyum. 250 kilogramlık varil süratle asağıya düşerken beni yukarı cekti. Heyecan ve şaşkınlıktan ipi bırakmayı akıl edemedim. Yolun yarısında dolu varille çarpıştık. Sağ iki kaburgamın bu sırada kırıldığını sanıyorum. Tam yukarı çıkınca, iki parmağım iple beraber çıkrığa sıkıştı. Parmaklarım da bu sırada kırıldı...

http://www.gemimodelcileri.org/index.htm
...geçici anlık hevese kapılıp bende bir tekne kiti alayım yapayım demekle vaktinizi ve nakitinizi çöpe atmayın. Bu iş hem sabır ister hem emek. Yeteneğiniz de yoksa, yani evdeki musluğun contasını değiştiremiyorsanız da bu işten vazgeçin. Yakında modeli yüzdürecek bir yer veya otomobiliniz yoksa da bayağı problemleriniz olacak...

http://www.evdekiler.com/index.asp
Sadece hanımlara özel olarak tanımlanmış bir web sayfası. Evdekiler diyerek çalışmayan bayanları hedef aldıklarını tanımlamış olsalar bile hemen hemen her yaştan ve her kesimden bayan için kapsamlı bilgiler içeren hoş bir çalışma yapmışlar. Tebrikler...

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

ClipFactory v2.0 [623k] Windows (All) FREE
http://www.mywebattack.com/gnomeapp.php?id=105001
Masaüstünüzdeki pencereleri resim olarak yakalayıp, bunları bir slideshow haline getirip, sonra da üzerine mp3 bir müzik ekleyip prezantasyon yapmaya ne dersiniz? Biraz hayalinizi çalıştırın, epeyce şey yapabilirsiniz.

Yukarı

http://kahvemolasi.com/sayilar/20040121.asp
ISSN: 1303-8923
21 Ocak 2004
©2002/04-kahvemolasi.com
istanbullife.com

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri